

Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ,
Υιέ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ζῶντος,

ἐλέησον ἡμᾶς καί τόν κόσμον Σου

Οσο περισσότερο ταπειωνόμεθα εἰς τήν ὀδυνηρά μετάνοια, τόσο ταχύτερον ἡ προσευχή ἡμῶν φθάνει εἰς τόν Θεόν. Ἐάν ὅμως ἀπολέσωμεν τήν ταπεινωσιν, τότε οὐδεμία ἄσκησις δύναται νά βοηθήσῃ ἡμᾶς. Ἡ ἐνέργεια ἐν ἡμῖν τῆς ὑπερηφανίας, τῆς κατακρίσεως τῶν ἀδελφῶν, ἡ ὑπεροψία καί ἀντιπάθεια πρὸς τόν πλησίον ἀπομακρύνουν ἡμᾶς ἀπό τοῦ Κυρίου.

Μετανοεῖτε! (Μαθ. 4:17). Ὁφείλομεν νά λάβωμεν σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν τήν κλησιν τοῦ Χριστοῦ: Νά ἀλλάξωμεν ριζικῶς τόν τρόπον τῆς ἐσωτερικῆς ἡμῶν ζωῆς καί κοσμοθεωρίας, τᾶς σχέσεις ἡμῶν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καί πρὸς πᾶν φαινόμενον ἐν τῷ κτιστῷ εἶναι νά μὴ φονεύωμεν τοὺς ἐχθρούς, ἀλλά νά νικῶμεν αὐτούς διὰ τῆς ἀγάπης.

Πρέπει νά ἐνθυμούμεθα ὅτι δέν ὑπάρχει ἀπόλυτον κακόν. Ἀπόλυτον εἶναι μόνο τὸ ἄναρχον Ἄγαθόν. Καί τὸ Ἄγαθόν τοῦτο ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς τήν ἐντολήν: "Ἀγαπάτε τοὺς ἐχθρούς ὑμῶν... καλῶς ποιεῖτε τοῖς μισοῦσιν ὑμᾶς... ἔσεσθε τέλειοι, ὡσπερ ὁ Πατήρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς τέλειός ἐστιν" (Μαθ. 5: 44 καί 48).

Νά παραδώσωμεν ἑαυτοὺς μας εἰς σφαγὴν διὰ τοὺς ἀδελφούς εἶναι τὸ κάλλιστον μέσον, ὅπως ἀποσπάσωμεν αὐτούς ἐκ τῆς δουλείας τοῦ συκοφάντου - διαβόλου - καί ἐτοιμάσωμεν τὰς ψυχὰς αὐτῶν πρὸς ἀποδοχὴν τοῦ Θεοῦ, "ὡς πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι" (Α' Τιμ. 2: 4).

Δέν ὑπάρχει ἄνθρωπος παντελῶς ἄμοιρος τοῦ φωτός, διότι ὁ Θεός "φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τόν κόσμον" (Ἰωάν. 1: 9). Ἡ ἐντολή "μὴ ἀντιστῆναι τῷ πονηρῷ" (Μαθ. 5: 39) εἶναι ἡ πλέον ἀποτελεσματικὴ μορφή πάλης κατὰ τοῦ κακοῦ. Ὄταν εἰς τήν βίαν ἀνθίσταται τις διὰ τῶν μέσων ἐκείνων, εἰς τὰ ὅποια προσφεύγει καί ὁ ποιῶν τήν ἁμαρτίαν, τότε αὐξάνει ἡ δύναμις τοῦ παγκοσμίου κακοῦ.

Ἄς μὴ ἐγκαταλείψωμεν, λοιπόν, τὸ ἰσχυρόν ὄπλον, τὸ ὅποῖον ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς ὁ Κύριος: τήν προσευχήν "Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υιέ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ζῶντος, ἐλέησον ἡμᾶς καί τόν κόσμον Σου".

Γέρων Σωφρόνιος

⊗ Κάποτε ἦρθε ἓνα πρόσωπο μορφωμένο νά μείνῃ στό Μοναστήρι καί σέ γενομένην συζητήσιν μαζί του μοῦ εἶπε ὅτι προτίθεται νά κοινωνήσῃ στήν Θεία Λειτουργία τῆς ἐπομένης ἡμέρας. Ἔβλεπα ὅτι δέν ἔπρεπε νά κοινωνήσῃ, γιατί ἦταν ἀνεξομολόγητος καί οἱ ἁμαρτίες του δέν τοῦ ἐπέτρεπαν τήν Θεία Κοινωνία. Προσπάθησα, στή συζητήσιν πού εἶχαμε, νά τοῦ δώσω

τήν εὐκαιρία νά ἐξομολογηθῇ, ἀλλά στάθηκε ἀδύνατον. Ὅλη τῆ νύχτα δέν κοιμήθηκα, συλλογιζόμενος πῶς νά τόν κοινωνήσω, ἀφοῦ δέν ἔπρεπε, ἀλλά καί πῶς νά μὴν τόν κοινωνήσω, ἀφοῦ θά ἦταν προσβολή νά τοῦ ἀρνηθῶ τήν Θεία Κοινωνία. Ὄταν ἔφτασε ἡ ὥρα καί προσήλθε ἀναξίως νά κοινωνήσῃ, κάποιος ἐνάρετος πρόσωπο εἶδε μιά χρυσή ἀκτίνα, μιά λάμψιν νά φεύγῃ ἀπό τήν Ἁγία Λαβίδα, νά περνᾷ πάνω ἀπό τόν ὦμο τοῦ Ἱερέα καί νά πηγαίνει πάνω στό Ἅγιο Δισκάριο, πάνω στήν Ἁγία Τράπεζα. Ἦταν ἡ Ἁγία Μεριδα πού ἔφυγε καί ἔτσι ὁ ἄνθρωπος δέν κοινωνήσῃ, φυσικά, πού θά ἦταν σέ κατάκριμα.

⊗ Νά διώχνετε τοὺς κακοὺς λογισμούς, τίς φαντασίες πού φέρνει ὁ Διάβολος. Νά μὴ τοὺς δίνετε σημασία, νά τὰ ρίχνετε πίσω.

⊗ Ἡ τηλεόρασι - τὸ κουτί τοῦ διαβόλου - κάνει μεγάλη ζημιά, ἰδιαίτερα στά παιδιά, γι' αὐτὸ καί πρέπει νά βγῆ ἀπὸ τὸ σπίτι.

Γέρων Ἰάκωβος

⊗ Ἡ ἀλήθεια εἶναι στήν Ὀρθοδοξία... Ὑπάρχουν πολλὰ φῶτα, πού βλέπει κανεὶς καί ἐντυπωσιάζεται, μὰ ἓνα εἶναι τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ἀξίζει νά λατρέψῃ κανεὶς τόν μοναδικόν ἀληθινόν Θεόν, τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν... Οἱ ἀλήθειες τοῦ Θεοῦ, ὅπως τίς ἔχει πεί, ἀπὸ τὴν ἀρχή, αὐτές εἶναι. Δέν ὑπάρχουν ἄλλες ἀλήθειες, νέες, ἐπειδὴ ὁ κόσμος προώδεψε καί ἡ ἐπιστήμη καί οἱ ἄνθρωποι πήγανε στά ἄστρα!

⊗ Μόνο ἡ Ἐρησκεία τοῦ Χριστοῦ ἐνώνει καί πρέπει νά προσευχόμαστε, ὅλοι νά ἐρθοῦνε σ' αὐτήν. Ἔτσι θά γίνῃ ἑνωσις, ὄχι μὲ τὸ νά πιστεῦσῃς ὅτι ὅλοι εἴμαστε τὸ ἴδιο καί ὅτι ὅλες οἱ Ἐρησκείες εἶναι τὸ ἴδιο. Δέν εἶναι τὸ ἴδιο... Προσεύχομαι ὁ Θεός νά σᾶς δώσῃ φῶτισιν νά καταλάβετε ὅτι δέν ἔχει σχέση ἡ Ἐρησκεία, ἡ Ὀρθοδοξία μας, μὲ ἄλλες Ἐρησκείες.

Γέρων Πορφύριος

⊗ Οἱ λογισμοί, ὅ,τι καί νά κάνουν, ὅπως καί νά ἐρθοῦν, ξένοι εἶναι. Ὅσο μπορούμε, νά τοὺς περιφρονῶμε καί νά τοὺς διώχνουμε. Δέν πρέπει νά λυπούμαστε γι' αὐτούς. Περισσότερο νά προσέχουμε τίς πράξεις μας. Οἱ λογισμοί εἶναι ξένοι καί ἄλλος τοὺς φέρνει. Θά φύγουν.

Γέρων Ἱερώνυμος

ΜΕΤΑ ΦΟΒΟΥ ΘΕΟΥ ΠΡΟΣΕΛΘΕΤΕ

Ας μή γινώμεθα λοιπόν αγνώμονες εις τόν Ευεργέτην μας, ἀλλ' ἄς Τοῦ προσφέρωμεν ὅλοι τὰ κατὰ δύναμιν, δηλαδή πίστιν, ἐλπίδα, ἀγάπην, σωφροσύνην, ἐλεημοσύνην, φιλοξενίαν. Καί αὐτό, εἰς τό ὅποιον προηγουμένως σᾶς προέτρεψα, διά τό ὅποιον καί τώρα καί πάντοτε δέν θά παύσω νά σᾶς προτρέπω. Ἄλλά τί εἶναι αὐτό;

Σκεπτόμενοι νά προσέλθῃτε εἰς τήν φρικτήν καί Ἁγίαν Τράπεζαν καί τήν ἱεράν μυσταγωγίαν τῆς Θείας Εὐχαριστίας, κάμετε τοῦτο μέ φόβον καί τρόμον, μέ καθαράν συνειδήσιν, νηστείαν καί προσευχήν, χωρίς θορύβους καί λακτισμούς καί βιαίας ὠθήσεις τῶν πλησίον. Διότι τοῦτο ἀποτελεῖ μεγάλην ἀπερικοσμίαν καί οὐδόλως τυχαίαν περιφρόνησιν. Διά τοῦτο καί, εἰς ὄσους συμπεριφέρονται ἔτσι, ἐπέρχονται ποινά καί τιμωρία.

Σκέψου, λοιπόν, ἄνθρωπε, ποίαν θυσίαν πρόκειται νά προσεγγίσῃς, εἰς ποῖον θυσιαστήριον πλησιάζεις καί ἐνθυμήσου ὅτι, ἐνῶ εἶσαι χῶμα καί στάχτη, μεταλαμβάνεις Σῶμα καί Αἷμα τοῦ Χριστοῦ.

Καί ὅταν μέν προσκαλεῖσθε εἰς δεῖπνον ὑπό βασιλέως, συμμετέχετε μετά σεβασμοῦ, λαμβάνοντες ἐκ τῶν παρατιθεμένων φαγητῶν κοσμίως καί ἡσυχως. Ἐνῶ, ὅταν σᾶς προσκαλεῖ ὁ Θεός εἰς τήν Τράπεζάν Του καί σᾶς προσφέρει τόν Υἱόν του, τήν στιγμὴν κατὰ τήν ὅποιαν ἀγγελικαί δυνάμεις παρίστανται μετά φόβου καί τρόμου, τα Χερουβεὶμ καλύπτουν τὰ πρόσωπά των καί τὰ Σεραφεὶμ ψάλλουν ἔντρομα, “Ἄγιος, ἅγιος, ἅγιος, Κύριος”, σὺ πές μου, φωνασκεῖς καί προξενεῖς θόρυβον ἐμπρός εἰς ἓνα τέτοιον πνευματικόν δεῖπνον;

Δέν γνωρίζεις ὅτι τήν στιγμὴν ἐκείνην ὀφείλεις νά γεμίσης τήν ψυχὴν σου μέ γαλήνην; Ὑπάρχει ἀνάγκη πολλῆς ἡσυχίας καί εἰρήνης, ὄχι δε θυμοῦ καί ταραχῆς. Διότι αὐτὰ κάμνουν ἀκάθαρτον τήν ψυχὴν πού προσέρχεται. Ποία συγγνώμη, λοιπόν, θά ἤμποροῦσε νά ὑπάρξῃ δι' ἡμᾶς, ἐάν κατόπιν τόσων ἀμαρτημάτων, μήτε τήν στιγμὴν τῆς προσελεύσεως δέν καθαριζόμεθα ἐκ τῶν παραλόγων ἐκείνων παθῶν; Καί γενικῶς τί πῶ ἀναγκαιότερον ἀπό αὐτὰ πού προτίθενται εἰς τήν Ἁγίαν Τράπεζαν; Ἡ τί μᾶς ἐνοχλεῖ, ὥστε νά σπεύδωμεν, ἀφοῦ ἐγκαταλείψαμεν αὐτό τό πνευματικόν, νά τρέχωμεν ἐκεῖ;

Μή, σᾶς παρακαλῶ καί σᾶς ἱκετεύω, μή ἐπισύρωμεν ἐναντίον μας τήν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ. Εἶναι φάρμακον σωτήριον διά τὰ τραύματά μας αὐτό, πού εὑρίσκεται ἐνώπιόν μας, ἀστεῖρευτος πλοῦτος καί πρόξενος τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Ἄς προσέλθωμεν λοιπόν μέ φόβον, καί ἄς εὐχαριστήσωμεν τόν Θεόν, ἄς

προσπέσωμεν μέ συντριβὴν, ἐξομολογούμενοι τὰς ἀμαρτίας μας, ἄς κλαύσωμεν μέ ὀδύνην δι' ὅλας τὰς ἀνομίας μας καί ἄς προσευχηθῶμεν διά μακρῶν εἰς τόν Θεόν.

Ἀφοῦ διά τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἐξαγνισθῶμεν καί βεβαίως, μετά τῆς καταλλήλου προσοχῆς καί τάξεως, ἄς προσέλθωμεν ὡς νά προσευχόμεθα ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως τῶν Οὐρανῶν. Καί ἀφοῦ δεχθοῦμεν τήν ἀγνήν καί ἁγίαν Θεῖαν Εὐχαριστίαν, ἄς τήν “ἀσπασθῶμεν”, ἄς τήν “ἐναγκαλισθῶμεν” οἱ ὀφθαλμοί μας καί ἄς ἀναθερμάνωμεν τό λογικόν μας, εἰς τρόπον ὥστε ἡ συγκέντρωσις νά μή ἀποβῇ εἰς καταδίκην καί κατάκρισιν μας, ἀλλ' εἰς ψυχικὴν γαλήνην, εἰς ἀγάπην, εἰς ἀρετήν, εἰς συμφιλίωσιν μετά τοῦ Θεοῦ, εἰς σταθεράν εἰρήνην καί ὑπόθεσιν ἀπείρων ἀγαθῶν, διά νά ἐξαγιάσωμεν τοὺς ἑαυτοὺς μας, ἀλλά καί τοὺς πλησίον μας νά ὠφελήσωμεν.

Δι' αὐτὰ συνεχῶς ὀμιλῶ καί δέν θά παύσω νά ὀμιλῶ. Διότι ποῖον τό ὄφελος νά προστρέχετε ἀσκόπως ἐδῶ καί νά μή πληροφορησθε κάτι τό χρησιμῶν; Ποῖον τό κέρδος ἐάν διαρκῶς ὀμιλῶμεν περὶ εὐχαριστῶν πραγμάτων; Σύντομος, ἀγαπητοί μου, εἶναι ἡ παρούσα ζωὴ, καί ἄς προσέξωμεν, ἄς ἐπαγρυπνήσωμεν καί ἄς αὐτοσυγκεντρωθῶμεν ἐπιδεικνύοντες πρὸς πάντας τό γνήσιον ἐνδιαφέρον μας, γενόμενοι εὐσεβεῖς κατὰ πάντα.

Καί, εἴτε εἶναι ἀνάγκη νά ἀκροᾶσθε τὰ θεῖα λόγια, εἴτε νά προσεύχεσθε; εἴτε νά προσέρχεσθε εἰς τήν Θεῖαν Κοινωνίαν, εἴτε νά κάνετε ὅ,τιδήποτε ἄλλο, ἄς γίνεται τοῦτο μέ φόβον καί τρόμον Θεοῦ, διά νά μή προκαλέσωμεν, μέ τήν ἀδιαφορίαν μας, τήν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ. Διότι λέγει: “Ἐπικατάρατος πᾶς ὁ ποιῶν τό ἔργον τοῦ Κυρίου ἀμελῶς” (1ερεμ. 48,10).

Ο θόρυβος καί ἡ ὀργὴ ἀποτελοῦν προσβολὴν διὰ τήν Θεῖαν Εὐχαριστίαν. Καί εἶναι μεγίστη περιφρόνησις νά προσφέρῃς μολυσμένον τόν ἑαυτόν σου εἰς τόν Θεόν. Ἄκουσε, τί λέγει διά τοὺς ἀνθρώπους αὐτοῦ τοῦ εἶδους ὁ Ἀπόστολος: “Ἐἴ τις τόν ναόν τοῦ Θεοῦ φθειρεῖ, φθερεῖ τοῦτον ὁ Θεός” (Α΄ Κορινθ. 3,17).

Ἀντί, λοιπόν, νά ἐπιδιώκωμεν τήν συμφιλίωσιν, μή ἐξοργίζωμεν τόν Θεόν, ἀλλ' ἐπιδεικνύοντες κάθε προσοχὴν καί σεμνότητα καί ψυχικὴν γαλήνην, ἄς προσερχώμεθα μέ προσευχὴν καί συντετριμμένην καρδίαν, διά νά δυναθῶμεν, διά τοῦ τρόπου αὐτοῦ, νά ἐξιλεώσωμεν τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, καί νά ἀποκτήσωμεν τὰ ὑποσχεθέντα εἰς ἡμᾶς ἀγαθὰ, διά τῆς χάριτος καί τῆς φιλανθρωπίας τοῦ ἰδίου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μετά τοῦ ὁποῖου εἰς τόν Πατέρα καί εἰς τό Ἅγιον Πνεῦμα ἀνήκει ἡ δοξολογία, ἡ δύναμις, ἡ τιμὴ, τώρα καί πάντοτε καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Χρυσάφι ἢ ΕΥΛΟΓΙΑ;

Θαυμάσιος Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ἐλεήμων ζοῦσε μέσα στὸν πλοῦτο τοῦ Θεοῦ, πού ξεχύνεται μὲ ἀφθονία σὲ κάθε εὐσπλαχνικὸν καὶ ἐλεήμονα ἄνθρωπο, πού ἔχει ἀληθινὴ πίστη στὴν Θεία φιλανθρωπία. Καὶ ὁ Θεὸς τὸν χρησιμοποιοῦσε ὡς ὄργανο γιὰ νὰ ξυπνήσῃ καὶ νὰ στερεώσῃ αὐτὴ τὴν πίστι στους ἀνθρώπους, ὄχι μόνο μὲ θαύματα πού ἔκανε πρὸς αὐτόν, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν σοφία πού τοῦ ἔδινε στὴ διδασκαλία του πρὸς τὸ ποιμνίό του.

Ἦταν ἓνας νέος, πού εἶχε πατέρα φιλεύσπλαγχο καὶ ἐλεήμονα. Αὐτὸς λοιπὸν ὁ πατέρας, πρὶν πεθάνῃ, εἶπε στὸν γιό του: "Ἐέρεις παιδί μου, ὅτι δὲν ἐξουσιάζω τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνο δέκα λίτρες χρυσάφι. Τί προτιμᾷς; Νὰ σοῦ δώσω τὸ χρυσάφι, ἢ νὰ τὸ δώσω στους φτωχοὺς γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καὶ γιὰ σένα νὰ ἀφήσω τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο μεσίτρια, νὰ σέ βοηθήσῃ;" Ὁ νέος ἀπάντησε, ὅτι καλύτερα ἤθελε τὴν Παντοδύναμη Δέσποινα, παρὰ ὅλα τοῦ κόσμου τὰ χρήματα. "Ἔτσι ὁ γέρος πατέρας, ἀφοῦ εὐχήθηκε τὸν γιό του, ἔδωσε τὸ χρυσάφι στους φτωχοὺς καὶ ἔφυγε πρὸς τὸν Κύριο, καὶ ὁ νέος ἔμεινε στὴν Ἐκκλησία καὶ προσευχόταν μέρα καὶ νύχτα, εὐρισκόμενος σὲ μεγάλη φτώχεια.

Ὅταν τὸ ἔμαθε αὐτὸ ὁ Πατριάρχης, τὸν λυπήθηκε καὶ προσκάλεσε ἓνα νομικὸ του καὶ τοῦ εἶπε: "Πήγαινε καὶ γράψε σέ ἓνα παλιὸ χαρτί μία διαθήκη κάποιου Θεοπέμπτου πού νὰ λέει, ὅτι ἐγὼ καὶ ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ εἶμαστε ἀνεψιοί. Ἔτσι ὁ νέος θὰ μάθῃ ὅτι εἶμαστε συγγενεὶς καὶ θὰ ἔλθῃ μὲ θάρρος νὰ τὸν φιλοδωρήσῃ πλουσιοπάροχα".

Ὁ νομικὸς ἔδειξε τὴν διαθήκη στὸν νέο, καὶ τοῦ εἶπε νὰ πᾶνε μαζί στὸν Πατριάρχη, νὰ γνωριστοῦν ὡς συγγενεὶς. Ὁ νέος χάρηκε πολὺ καὶ πῆγε ἀμέσως στὸν Ἅγιο, πού τὸν πῆρε ἰδιαιτέρως καὶ ἄρχισε νὰ τὸν καταφιλή, λέγοντας: "Καλῶς ἦλθε τὸ παιδί τοῦ ἀνεψιοῦ μου". Τοῦ ἔδωσε πολλὰ χρήματα καὶ σπίτι.

Καὶ ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐνύμφευσε μὲ μία εὐγενικὴ κόρη ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια. Ἔτσι σὲ μία στιγμή ἐγένε ὁ ἄδοξος ἐνδοξος καὶ ὁ φτωχὸς πλούσιος.

Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ἔκανε ὁ Ἅγιος γιὰ τὴν εὐλάβεια καὶ τὴν πίστι πού εἶχε ὁ νέος πρὸς τὴν Πανύμνητη Θεοτόκο, καὶ γιὰ νὰ ἀποδείξει ἀληθινὸ τὸν λόγο τοῦ Προφήτου: "Οὐκ εἶδον δίκαιον ἐγκαταλελειμμένον" (Ψαλμ. 36:25).

Δύο συνασκηταὶ ζοῦσαν, στὴν ἴδια ἔρημο, σὲ μικρὴ ἀπόστασι ὁ ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλο. Καὶ οἱ δύο ἀγωνίζονταν γιὰ τὴν σωτηρία τους. Ὁ ἓνας ὅμως μελετοῦσε διαρκῶς τὸν θάνατο καὶ αὐτὸ τοῦ ἔφερνε κατάνυξι στὴν καρδιά καὶ τὸ δάκρυ δὲν ἔλειπε ποτέ ἀπὸ τὰ μάτια του. Ὁ ἄλλος εἶχε ἓνα μικρὸ κῆπο καὶ τὸν φρόντιζε μὲ μεγάλη ἐπιμέλεια.

Μία ἡμέρα ὁ κηπουρὸς ἔπρεπε νὰ κατεβῇ στὴν πόλι. Πῆγε στὸν συνασκητὴ του καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ προσέχῃ τὸν κῆπο του, ἕως ὅτου γυρίσῃ. Ἐκεῖνος ὑποσχέθηκε καὶ ὁ κηπουρὸς ἔφυγε ἡσυχος. Τότε ὁ Ἀδελφὸς εἶπε στὸν ἑαυτὸν του:

- Ὅσο ἔχεις καιρὸ, ταπεινέ, φρόντιζε τὸν κῆπο.

Λέγοντας αὐτὰ παραδόθηκε σὲ κατανυκτικὴ προσευχὴ καὶ ἔχυσε πολλὰ δάκρυα γιὰ τὴν ψυχὴ του τὴ νύκτα ἐκεῖνη καὶ ὀλόκληρη τὴν ἄλλη ἡμέρα, χωρὶς διακοπὴ.

Τὸ ἄλλο βράδυ γύρισε ἀπὸ τὴν πόλι ὁ κηπουρὸς καὶ βρῆκε τὸν κῆπο του κατεστραμμένο ἀπὸ σκαντζόχοιρους. Στενοχωρημένος πῆγε νὰ βρῇ τὸν γείτονά του:

- Ὁ Θεὸς νὰ σέ συγχωρήσῃ γιὰ τὴν ἀμέλειά σου, τοῦ εἶπε πειραγμένος. Ἔτσι φρόντισες τὸν κῆπο μου;

- Ὁ Κύριος γνωρίζει, Ἀδελφέ μου, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡρεμα ἐκεῖνος, πὼς ἔκανα, ὅ,τι μπορούσα νὰ τὸν περιποιηθῶ καὶ ἐλπίζω, μὲ τὴν χάρι Του, ὅτι θὰ μᾶς δώσῃ καρπούς.

Ἐλεγε αὐτὰ καὶ ὁ νοῦς του ἦταν στὴν πνευματικὴ καλλιέργεια. Ὁ ἄλλος, ὅμως, πού δὲν καταλάβαινε, τοῦ εἶπε θυμωμένα:

- Τώρα πού καταστράφηκε ὅλος, περιμένεις καρπούς;

Ἦταν ἦταν ἀνομβρία, ὁ κηπουρὸς, πού δὲν ἔπαυε νὰ ἀνησυχῇ γιὰ τὸν κῆπο του, ἔλεγε στὸν συνασκητὴ του:

- Ἄν δὲν μᾶς λυπηθῇ ὁ Θεὸς νὰ βρέξῃ, εἶμαστε χαμένοι.

Καὶ ἐκεῖνος, πού μόνο τὰ δάκρυα εἶχε στὸν νοῦ του, μὲ τὰ ὅποια ποτίζεται ἡ καρδιά γιὰ νὰ καρποφορήσῃ ἀρετές, τοῦ ἀπαντοῦσε:

- Ἀλλοίμονο, Ἀδελφέ μου, ἂν ξεραθοῦν οἱ πηγές, δὲν θὰ βροῦμε σωτηρία.

Ἐκεῖνος κάλεσε γρήγορα κοντὰ Του τὸν ἐπίγειο ἄγγελο. Ὅταν κατάλαβε πὼς ἔφτασε πιά τὸ τέλος του, φώναξε τὸν συνασκητὴ του καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τοῦ κἀνῃ τὴν χάρι πού θὰ τοῦ ζητοῦσε.

- Ὅταν θὰ ἔχω πιά ξεψυχήσῃ, τοῦ εἶπε, θέλω νὰ σύρῃς τὸ σῶμα μου μακριὰ καὶ νὰ τὸ ἀφήσῃς νὰ φαγῶθῃ ἀπὸ τὰ ὄρνια, γιατί ἔχει ἀμαρτήσῃ καὶ δὲν εἶναι ἄξιο νὰ ταφῇ.

Ἐκεῖνος ταραχτήκε.

- Ἀδύνατο νὰ κάνω τέτοιο πρᾶγμα, Ἀδελφέ. Δὲν ἀντέχει ἡ ψυχὴ μου.

- Ἄν μὲ ὑπακούσῃς, ἀποκρίθηκε ὁ ἐτοιμοθάνατος, καὶ μοῦ κἀνῃς αὐτὴν τὴν χάρι, σοῦ ὑπόσχομαι νὰ σέ βοηθήσω ἀπὸ ἐκεῖ πού πηγαίνω.

Μέ πολὺ πόνο στὴν ψυχὴ ὁ Ἀδελφὸς ἐκπλήρωσε τὴν ὑπόσχεσί του. Ἔσυρε γυμνὸ τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ καὶ τὸ ἔρριξε σὲ μία βαθειὰ χαράδρα. Τὴν τρίτη ἡμέρα παρουσιάστηκε στὸν ὕπνο του ὁ νεκρὸς καὶ τοῦ εἶπε:

- Ὁ Θεὸς νὰ σέ ἐλεήσῃ, Ἀδελφέ, ὅπως ἐσύ ἐλέησες ἐμένα. Μεγάλῃ χάρι βρῆκε ἡ ψυχὴ μου γιατί καταφρονέθηκε τὸ σῶμα μου. Παρακάλεσα πολὺ γιὰ σένα, πού τόσο μὲ εὐεργέτησες. Ἄφησε πιά τὴν φροντίδα τοῦ κῆπου καὶ μερίμνησε γιὰ τὴν ψυχὴ σου. Τὸ τέλος σου πλησιάζει. Πένθησε καὶ κλάψε. Τὰ κατανυκτικὰ δάκρυα ἔχουν τὴν δύναμι νὰ σβύσουν τὴν φλόγα τῆς κολάσεως.

Ο Πατήρ Γεώργιος γεννήθηκε στην Συκιά της Σιθωνίας γύρω στο 1922. Τό όνομά του τό κοσμικό ήταν Ίωάννης. Γεώργιος μετωνομάσθηκε διά του Άγγελικού Σχήματος, στό Περιβόλι τής Παναγίας.

Ο Πατήρ ζούσε σάν πραγματικό πετεινό του ούρανού μέσα στό Άγιον Όρος, κάτω από τόν ούράνιο τρούλο του Θεού, γιατί δέν είχε Καλύβι, όπως οί άλλοι Πατέρες. Έλευθερωμένος, λοιπόν, από τήν ματαιότητα μέ τήν ἀρετή τής ἀκτιμωσύνης και σκλαβωμένος από τήν ἀγάπη του Θεού, γύριζε στόν Άθωνα σάν "καλό ἀλητάκι" του Χριστού. Όλη του ή περιουσία ήταν τά τριμμένα ρούχα που φορούσε, τά ίδια χειμώνα - καλοκαίρι. Στά δέ πόδια του είχε τυλιγμένα φαρδιά κουρέλια γιά κάλτσες, γιά νά μή κατεβαίνη κάτω τό λίγο αίμα του από τήν ὀρθοστασία στην προσευχή και από τίς πορείες του στίς κορυφές και λαγκαδιές, όπου πήγαινε, γιά νά μένη ἄγνωστος από τούς ἀνθρώπους. Η μέν ψυχή του ὅλο και ἐνωνόταν μέ τόν Θεό, τά δέ ρούχα του ὅλο και κουρελιάζονταν, ἀλλά φαίνονταν σάν φτερά, γιατί ὁ Γέροντας είχε Χάρι Θεοῦ.

Όταν κανείς τόν ἐβλεπε από μακριά μέσα στά βάτα νά τρώη βατόμουρα, τόν νόμιζε γιά κανέναν μεγάλο ἀετό. Τό μέν καλοκαίρι περνούσε κάπως μέ κανένα βατόμουρο ή συκοστάφυλο, ἀλλά τόν χειμώνα, που δέν ὑπῆρχε τίποτε σχεδόν, ήταν δύσκολα. Φαγητό ἔτρωγε μόνο στά Πανηγύρια τῶν Μονῶν τής Βορειοανατολικῆς πλευρᾶς του Άγίου Όρους, όπου ἐμφανιζόταν κατά καιρούς. Συνήθως πήγαινε από τήν προπαρμονή τής ἐορτῆς και βοηθοῦσε στό Μαγειρεῖο και γενικά στά καθήκοντα τής Μονῆς. Όλοι, φυσικά, τόν διέταζαν μέ πολλή εὐκολία, γιατί τόν θεωροῦσαν γιά καθυστερημένο στό μυαλό, ἀλλά, ὅταν τόν γνώριζε κανείς από κοντά, ἐβλεπε τόν εαυτό του καθυστερημένο και τόν Πατέρα Γεώργιο θεοφώτιστο.

Προθυμότερος ήταν πάντα νά κάνη τά θελήματα ὄλων. Πότε τόν φώναζε ὁ ἄνας: "Γιώργη, ἔλα ἐδῶ" και πότε ὁ ἄλλος: "Γιώργη, ἔλα ἐδῶ". Εκείνος ἔλεγε: "Νάιναι εὐλογημένοι!" και ἔτρεχε. Αυτό γινόταν από τό πρωί μέχρι τό βράδυ. Παρ' ὅλον ὅτι ήταν κατάκοπος από τήν δουλειά, δέν πήγαινε στό Ἀρχονταρῖκι (Ξενῶνα), γιά νά ξεκουρασθῆ τό βράδυ, ἀλλά πλάγιαζε λίγο ἐξω στόν Νάρθηκα, τεντωμένος σάν νεκρός πάνω στό μάρμαρο, μέ σταυρωμένα τά χέρια. Αυτό ήταν τό τυπικό του, χειμώνα - καλοκαίρι, και μέ τά ίδια ρούχα πάντα...

Όταν τόν γνώρισα στό Κοινόβιο, ὡς ἀρχάριος, ἐπειδή εἶχα κριτήρια κοσμικά, τόν νόμισα γιά τρελλό, όπως και ὅλοι οί κοσμικοί και ὠρισμένοι Πατέρες. Κάποτε, μάλιστα, εἶπα κι ἐγώ ὅτι εἶναι τρελλός, ἀλλά, ὅταν μέ ἄκουσε ὁ Πατήρ Γερμανός, ὁ γεροντώτερος και ἐναρετώτερος τής Μονῆς, μου ἔκανε αὐστηρή παρατήρησι και μου εἶπε: "Αὐτός εἶναι Άγιος, ἀλλά κάνει

τόν διά Χριστόν σαλό". Από ἐκείνη τήν στιγμή και μετά, τόν εἶχα σέ πολλή εὐλάβεια. Τόν παρακολουθοῦσα και τό διαπίστωσα και ὁ μόνος μου ὅτι εἶχε πραγματι ἀγιότητα.

Στά Μοναστήρια που πήγαινε, ἀφού κοινωνοῦσε, παρέμενε μέχρι τό ἀπόγευμα τής ἐορτῆς, γιά νά βοηθήση, και μετά ἐφευγε χωρίς νά πάρη καμμιά εὐλογία. Γι' αὐτό δέν κρατοῦσε οὔτε τουρβά, οὔτε και τσέπες εἶχε, ἀλλά ζούσε σάν πουλί μέσα στό Περιβόλι τής Παναγίας. Τέτοια μεγάλη αὐταπάρησι δέν εἶχα ἰδεῖ ποτέ σέ ἄλλον Πατέρα!

Ο Πατήρ Γεώργιος εἶχε ἐγκαταλειφθῆ τελείως στά χέρια του Θεοῦ, γι' αὐτό ἐνοιωθε τήν μεγάλη σιγουριά που του ἔδινε ὁ Χριστός και χαρά ἄφθονη, τήν ὁποία δέν μπορούσε νά χωρέση. Η φτερουγισμένη του καρδιά από τόν θεῖο ἔρωτα τόν ἔκανε νά γυρίζη στά βουνά. Πάντοτε ήταν χαρούμενος.

Πολλές φορές ἔλεγε και μερικά πράγματα, τά ὁποία, ὅσοι δέν τά καταλάβαιναν, τά θεωροῦσαν γιά ἀσυναρτησίες, ἀλλά αὐτά εἶχαν τό νόημά τους. Όταν καμιά φορά ἐβλεπε ἀνθρώπους, που μπορούσαν νά ὑποψιασθοῦν τήν ἀσκητικότητά του, ἔλεγε:

- Φαῖ - ζωή, νηστεία - θάνατος· φαῖ - ζωή, νηστεία - θάνατος...

Φυσικά, ὁποιος τό ἄκουγε αὐτό, σχημάτιζε τήν γνώμη ὅτι εἶναι γαστριμαργός! τήν ἴδια ἐντύπωσι ἔδινε και στοὺς ἀνθρώπους, ὅταν τύχαινε και ἔτρωγε στην Τράπεζα, γιατί ἔτρωγε ἐπιτηδες μέ λαίμαργο τρόπο. Εάν μάλιστα εἶχαν αὐτό στην τράπεζα, πασαλειβόταν, και, ὅπως δέν πλενόταν ποτέ, ἔδινε τήν ἐντύπωσι ὅτι τρώει ὅλο αὐγά!

Όσο περνούσαν τά χρόνια, ὅλο και περισσότερο ὠρίμαζε ὁ Πατήρ Γεώργιος, και ὠρισμένοι ἄρχισαν νά τόν παίρνουν μυρωδιά, γι' αὐτό και ἐκείνος ἔκανε ἀταξίες και μάλιστα ἐπίσημες. Κάποτε, εἶχε ἰδεῖ ἕναν χωροφύλακα νά παραφέρεται και του ἔδωσε δυό - τρεῖς ξυλιές ὁ Πατήρ Γεώργιος. Αὐτό, φυσικά, ἐφθανε γιά νά σχηματίσουν τήν ἐντύπωσι ὅτι εἶναι τρελλός και τόν πήγαν στό Τρελλοκομεῖο. Τόν ἐξέτασαν καλά οἱ γιατροί, ἀλλά δέν του βρήκαν τίποτα και τόν ἐδιωξαν ἀμέσως. Αὐτό ὅμως ήταν ἀρκετό γιά νά πάρη τό "δίπλωμα" του τρελλοῦ και ἐκινεῖτο πλέον μέ μεγαλύτερη ἀνεση.

Μέ αὐτόν τόν ἅγιο τρόπο ὁ ἄνθρωπος του Θεοῦ κοροΐδειψε τήν ματαιότητα του κόσμου. Τώρα δέν ξέρουμε που βρίσκεται! Προσπάθησα νά μάθω, ἀλλά εἶναι ἄγνωστο! Ἐφυγε στόν οὐρανό; Ζῆ ἀκόμη; Πάντως χάθηκαν τά ἴχνη του! Τήν εὐχή του νά ἔχουμε. Ἀμήν.

Γέρον Παῖσιος

Αθωνική

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

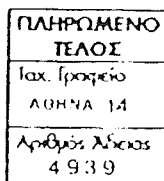
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Μοναχός Σίμων - Κωνσταντῖνος Μπούκας

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Ἀριανίτου 13 114 72 ΑΘΗΝΑ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 17,6 €.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ